

Výjev z polské revoluce,

aneb: Nevinná obět' tajemných banditů.

Pokračování.

"Již toho mám dost!" obořil se naň Narazin.

"Jen buď hezky z ticha," mluvil Pedro potupným tónem dále. "Mne tím neobalamutíš, pak-li se stavíš, jako bych byl tvůj hněv na sebe pobouřil. Já vím, že jsi zavraždil Milakova a vím také že jsi usmrtil Fleuryho."

"Ty nevíš nic!" zvolal Narazin, "a vůbec nemůžeš nic dokázat. Však já tě za to ještě potrestám, že se opovažuješ tak drze se mnou mluvit."

"To je marné, Narazine, že se na mne tak durdíš," pravil Pedro. "Já jsem si svou věc jist a pak-li chceš, budu ti vypravovat o jisté události, o níž mi podal Ivanov podrobné vyličení."

"Ivanov je zlomyslný utrhač!" zvolal Narazin.

"To není pravda," namítal Pedro. "Já ti mohu na štěstí dokázat, že je to právě naopak, neboť je posud na živu jistý svědek —"

Narazin upřel na Pedra trnouce pohled.

"Ano, ten svědek je posud na živu," mluvil Pedro dále, "ačkoli se skrývá v jednom klášteře. Vy jste si to velmi chytře navlékli — komteska Marie a ty! Oba jste nabyli následkem toho zločinu velkého bohatství a nyní o to usilujete, aby trpěli za vaše zločiny nevinní lidé. Já tvé plány znám, Narazine: ty se chceš stát pánem na zámku "Svobodě" a na všech statečích, které k němu patří. Ty se chceš stát velkým a mocným pánem, ale bez mé pomoci toho účelu nikdy nedosáhneš."

"Já tvé pomoci nepotřebuju," odpověděl Narazin potupně. "Ačkoli se zdáš míti ve svých rukou velkou moc, jsem já přece mocnější než ty! To si pamatuj a třes se přede mnou!"

Pohrozil spanělovi pěstí a chtěl ve večerním šeru zmizeti, ale Pedro ho zadržel a pravil:

"Ty mluvíš jako šílenec, Narazine. Pojď, já ti budu vypravovati, jak se to všecko stalo, a ty pak musíš sám uznati, že bude pro tebe dobře, když budeš se mnou žít v přátelství a pak budeš zase míti upokojenou mysl. Tedy pojď!"

Narazin šel s ním jako nevolný stroj.

Pedro jej zavedl do svého bytu, kterýž měl u Ivana na hospodě, a usadiv se tam pohodlně na pohovku, počal docela klidně vypravovati.

Narazin jej z toho vypravování častěji vyrušil zuřivým výkřikem a někdy si počínal jako šílenec, když Pedro o některých věcech se zmínil, podáváje tím důkaz, že zná důkladně jeho tajné zločiny.

Pedrovo vypravování znělo takto:

"Jednou za krásného dne na podzim přibyl jízdecký pluk Jeho Veličenstva cara do Varšavy, byv tam přeložen z jiného města. Byli to vesměs hezcí a stateční junáci, ale nejhezčí mezi nimi byl jejich plukovník, kterýž jel v čele pluku a po němž se veškeré zraky obrácely.

Kníže Milakov byl krásný muž, a mnohý manžel pohlížel na to se závistí, jak Varšavské paní a slečny se zalíbením na ty švarné jezdce se dívaly.

Mezi dámami, kterýmž kníže Milakov se líbil, byla také jedna, která na se obrátila jeho zvláštní pozornost, — totiž komteska Marie Bělčinská.

Tato stála na pavlání u svého paláce a dívala se rovněž jako ostatní obecenstvo na slavný vjezd těch jezdců, ale nikoli se zalíbením, nýbrž se záští a hněvem; neboť horlila Marie pro vlast svou, a všechny její snahy směřovaly k tomu, aby ji osvobodila od ruského jařma.

Kéž bys mohla všechny tyto muže tak opanovati, aby tě poslouchali, pomysli si stojíc na pavlání. Kéž bys je mohla všechny svou slíbeností a láskou obrátit v přátele naší vlasti! — Je to sice smělá myšlenka, ale snad by se přece dala provést.

Velitel těch jezdců, plukovník Milakov, pohlížel na Marii v skutku tak něžně a zamilovaně, jako by si chtěl její krásnou podobiznu na věky v srdce vštípit.

Pokus se o to, Marie, ozýval se v ní hlas, a hled' ho rovněž tak něžným pohledem na sebe upoutati — pokus se o to, budeš-li moci svou myšlenku uskutečnit, kterouž jsi před chvílí vyslovila. Když ti bude velitel od toho pluku oddán, pak můžeš ty skrze něj celým plukem vládnouti.

Marie Bělčinská se zabrala v myšlenky zapoměvši docela, kde se nalézá, a z její hrudi se vydral slabý vzdech, když se konečně ze svého snění probírala a když viděla, že jest ulice již docela prázdná.

Jízdecký pluk byl již dávno mimo její palác přešel, — Marie opominula zkusiti okouzující moci svých krásných očí, plukovník byl již jejím zrakům zmizel, aniž by byla Marie pohledem svého oka jeho srdce zranila.

Ale v této domněnce se přece klamala!

Za chvíli přišel ke komtesce do pokoje sloužící a ohlašoval jí plukovníka Milakova.

Marie sebou trhla, jako by byl elektrický proud tělem jí projel.

"To může být jen ten plukovník," pomysli si a počínajíc se slabě rdíti, — pohlédla na svého otce, jenž seděl v lenošce, jsa dnou již celý shromen, a díval se do nějaké staré kroniky.

"Kníže Milakov?" tázala se Marie sloužícího, jako by byla to jméno dobře nezaslechla.

Sloužící je ještě jednou opakoval a hrabě mu pak velel:

"Uveď sem toho knížete. Já jsem znal jeho otce, a my bychom byli spolu málem se spřátelili, kdyby nebyl on býval Rus a já Polák."

V okamžení na to se objevil kníže Milakov ve dveřích.

Omlouval se, že si dovolil do toho domu vkročit, ale doložil pak a ohledl se při tom na Marii, že mu nebylo možným jinak jednati, že ho tam nějaký magnet neodolatelnou silou táhne a že se tam musel hned po ukončení toho slavného vjezdu představit, aby jednak vykonal u přítele svého otce slušnou návštěvu a aby spolu vzdal počtu spanilé komtesce.

Marie byla těmito slovy mocně dojata a srdce jí počalo silně tlouci.

Bylo jí sice teprv dvacet let, ale v lásce měla již velkou zkušenost a také byla již dávno všecken panenský pel se sebe setřela.

Nyní byla Marie jen hrdá a marnivá, a to jí velice lichotilo, že byl ten švarný plukovník její krásou přece poněkud okouzlen.

Ona si umínila, že musí tu myšlenku, která jí byla dříve bezděky napadla, stůj co stůj uskutečnit.

Ku knížeti Milakovu se chovala velmi vlídně a milostně a dovedla jej brzo na sebe upoutati.

Ona hleděla zvláště tím se mu zalíbit, že na sobě jevila velkou zmužilost a odvahu.

Vypravovala mu o svých krkolomných jízdách na koni, o honech a o jiných šlechtických zábavách a starý hrabě se k tomu jen usmíval, kýváje hlavou, jako by chtěl dotvrzovati, že je to všecko pravda, co jeho dcera vypravovala.

Bedlivý pozorovatel by však byl přece poznal, že byl jeho úsměv nucený a že byl svou dcerou opanován a že musel ve všem jí poslouchati, — zvláště od té doby, co se nemohl následkem dny ani s místa hnouti.

Hrabě Bělčinský byl nbožák, jehož musel každý politovati, neboť musel poslouchat ve všem svou dceru Marii, která měla mnohdy podivné nápady a vrtochy.

To mu nic nespomáhalo, že tím více přilnul ku své mladší dceři.

Agnata byla pravý opak své sestry, — byla dobrá a mírná, ctnostná a zachovalá, ale proti Marii, která chtěla všude jen vládnouti, nemohla přece svou samostatnost uhájiti a musela se podrobit pod její jařmo.

Ač bylo Marii teprv dvacet let, byla přece na zámku Ronikově a v paláci Bělčinských ve Varšavě neobmezenou velitelkou. —

Všecko se muselo řídit jen podle ní!

Kníže Milakov však ještě neznal její povahu a myslil z počátku, že mu bude docela snadným nad ní zvítěziti, jak se mu to již u mnoha jiných dám podařilo; ale Marie mu nechtěla tak snadno svou náklonnost projevit, a to právě knížete tím více dráždilo, a on brzo spozoroval, že je skutečně do ní zamilován, což se mu snad ještě nikdy nestalo.

Následkem toho počal býti zamyšlen, vyhýbal se společností a vůbec počínal si velmi podivně.

Konečně mu počala Marie počala ukazovati přívětivější tvář, avšak zároveň bylo pozorovati, že ve vnitru svém něčeho velmi hrozného se děsí.

A skutečně u Marie počala vrchu nabýti náklonnost k plukovníkovi Milakovu, kterou však nechtěla dáti na jevo, poněvadž obávala se